

15 AUGUST

RUGACIUNEA 12

ADORMIRII MAICII DOMNULUI

**Εὐχὴ ἐξομολογητικὴ εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον
[Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ]**

Παρθένε Δέσποινα Θεοτόκε ἐσὺ ποὺ γέννησες κατὰ σάρκα τὸ Θεὸ Λόγο, γνωρίζω ὅτι δὲν εἶναι εὐπρεπές, οὔτε ἄξιο, γιὰ μένα τὸν πανάσωτο, ἔχοντας ἀκόμη μολυσμένα μάτια καὶ ἀκάθαρτα χεῖλη, νὰ ἴδω τὴν εἰκόνα, σοῦ τῆς Ἀγνῆς, τῆς Ἀειπαρθένου, τῆς ἐχούσης τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν καθαρὰ καὶ ἀμόλυντα, νὰ τὴν προσκυνῶ καὶ νὰ τὴν παρακαλῶ. Πιὸ σωστὸ εἶναι γιὰ μένα τὸν ἄσωτο νὰ μισηθῶ καὶ νὰ ἐπιτιμηθῶ ἀπὸ τὴ δική σου καθαρότητα· ἐπειδὴ ὅμως ὁ Θεὸς τὸν Ὅποῖον γέννησες, ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ νὰ μᾶς καλέσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς σὲ μετάνοια, παίρνω καὶ ἐγὼ τὸ θάρρος καὶ προσέρχομαι κοντὰ σου καὶ σὲ παρακαλῶ μὲ δάκρυα.

Κάμε δεκτὴ τὴν ἐξαγόρευση τῶν πολλῶν καὶ χαλεπῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ φέρε τὴ μετάνοιά μου στὸ μονογενὴ σου Υἱὸ καὶ Θεό, παρακαλώντάς τον νὰ λυπηθῇ τὴν ἄθλια καὶ ταλαίπωρη ψυχὴ μου. Γιατὶ ἔνεκα τοῦ πλήθους τῶν ἁμαρτιῶν μου ἐμποδίζομαι νὰ ἀτενίσω πρὸς Αὐτὸν καὶ νὰ ζητήσω

συγχώρηση. Γι' αὐτὸ σὲ προβάλλω ὡς πρέσβη καὶ
 μεσίτρια, γιατί ἐνῶ ἀπόλαυσα πολλῶν καὶ μεγάλων
 δωρεῶν παρὰ τοῦ δημιουργήσαντός με Θεοῦ, τὶς
 ξέχασα ὅλες, ὁ ἄθλιος καὶ ἀχάριστος, ὁμοιωθεὶς ἔτσι
 μὲ τὰ ἀνόητα κτήνη· πτωχεύοντας σὶς ἀρετές, καὶ
 πλουτώντας σὰ πάθη, γεμάτος ντροπὴ καὶ
 στερημένος ἀπὸ τὴ θεία παρρησία, ἔχω κατακριθεῖ
 ἀπὸ τὸ Θεό, καὶ γι' αὐτὸ θρηνοῦν γιὰ μένα οἱ
 Ἄγγελοι, καὶ χαίρονται οἱ δαίμονες. Μισοῦμαι ἀπὸ
 τοὺς ἀνθρώπους, ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως,
 γεμᾶτος ντροπὴ γιὰ τὰ πονηρὰ μου ἔργα, νεκρὸς
 πρὶν τὸ θάνατό μου, καὶ πρὶν τὴν κρίση
 αὐτοκατάκριτος, καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀτελεύτητη
 κόλαση αὐτοτιμωρούμενος ἀπὸ τὴν ἀπόγνωση. Γι'
 αὐτὸ καταφεύγω μόνο σὴ δική σου καὶ μόνη
 βοήθεια, Δέσποινα Θεοτόκε, ὁ ὀφειλέτης μυρίων
 ταλάντων, ἐγὼ ποὺ σπατάλησα τὴν πατρικὴ
 περιουσία μὲ πόρνες, ποὺ φέρθηκα χειρότερα καὶ
 ἀπὸ τὴν πόρνη, ποὺ παρανόμησα πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸν
 Μανασσῆ, ποὺ ἔγινα ἄσπλαγκτος περισσότερο καὶ
 ἀπὸ τὸν πλούσιο, ὁ λαίμαργος δοῦλος, τὸ δοχεῖο τῶν
 πονηρῶν λογισμῶν, ὁ φύλακας τῶν αἰσchrῶν καὶ
 ρυπαρῶν λόγων, ὁ γεμάτος μὲ κάθε ἀκαθαρσία, ὁ
 ξένος κάθε ἀγαθοῦ ἔργου.

Ἐλεήσέ μου τὴν ταπείνωση καὶ λυπήσου τὴν
 ἀσθένειά μου. Σὺ μόνο ἔχεις τόσο μεγάλη παρρησία
 πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα καὶ κανεὶς ἄλλος. Τὰ

πάντα μπορείς ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Γιὰ ὅλα ἔχεις
 τὴν ἰσχὺ ὡς ὑπερέχουσα ὅλων τῶν κτισμάτων.
 Τίποτα δὲν σοῦ εἶναι ἀδύνατο, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσεις.
 Μὴν παραβλέψῃς τὰ δάκρυά μου, μὴν ἀηδιάσῃς τὸ
 στεναγμὸ μου, μὴν ἀποστραφῇς τὸν πόνον τῆς
 καρδιάς μου, μὴν ντροπιάσῃς τὴν προσδοκίαν μου
 σὲ σένα, ἀλλὰ μὲ τὶς μητρικὲς σου παρακλήσεις
 ἀπόσπασε γιὰ μένα τὴν εὐσπλαγχνία τοῦ ἀγαθοῦ
 Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ καὶ ἀξιώσέ με τὸν ταλαίπωρο καὶ
 ἀνάξιο δοῦλό σου νὰ ξαναβρῶ τὸ ἀρχαῖο προπρωτικὸ
 κάλλος τῆς ψυχῆς, νὰ ἀποβάλω τὴν ἀσχήμια τῶν
 παθῶν, νὰ ἀπελευθερωθῶ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς
 ἁμαρτίας καὶ νὰ γίνω ὑπηρέτης τῆς δικαιοσύνης, νὰ
 ἐκδυθῶ τὸ μόλυσμα τῆς σαρκικῆς ἡδονῆς καὶ νὰ
 ἐνδυθῶ τὸν ἁγιασμὸ τῆς ψυχικῆς καθαρότητος, νὰ
 νεκρωθῶ γιὰ τὸν κόσμον καὶ νὰ ζήσω μέσα στὴν
 ἀρετή. Συνοδοιπόρησε καὶ συμπλευσε μαζί μου,
 στὶς ἀγρυπνίες ἐνίσχυσέ με, παρηγόρησέ με στὶς
 θλίψεις, γιὰ τὶς ὀλιγοψυχίες μου παρακάλεσε,
 δώρισέ μου τὴν θεραπεία τῶν ἀσθενειῶν, λύτρωσέ
 με ἀπὸ τὶς ἀδικίες, ἀπὸ τὶς συκοφαντίες ἀθώωσέ με,
 στὸ θανάσιμο κίνδυνο σπεῦσε σὲ βοήθειά μου.
 Ἀνάδειξέ με καθημερινὰ ἰσχυρὸ στοὺς ἀόρατους
 ἐχθρούς μου, γιὰ νὰ μάθουν ὅλοι οἱ δαίμονες ποὺ
 ἄδικα μὲ τυραννοῦν ποιανοῦ εἶμαι δοῦλος.

Ναί, ὑπεραγία μου Δέσποινα Θεοτόκε, ἐπάκουσε
 τὴν οἰκτρὴ δεήσή μου, καὶ μὴ ντροπιάσῃς τὴν

προσδοκία μου, σὺ ποὺ (μετὰ το Θεὸ) εἶσαι ἡ ἐλπίδα πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς. Τὸ βρασμὸ τῆς σάρκας μου κατὰσβεσε, τὴν ἀγριώτατη ταραχὴ τῆς ψυχῆς μου κατεύνασε, τὸν πικρὸ θυμὸ μου καταπράϋνε, τὸν τῦφο καὶ τὴν ἀλαζονία τῆς μάταιας οἰήσεως ἀφάνισε ἀπὸ τὸ νοῦ μου. Μείωσε τὶς νυκτερινὲς φαντασιώσεις τῶν πονηρῶν πνευμάτων, καθὼς καὶ τὶς καθημερινὲς τῶν ἀκάθαρτων ἐννοιῶν προσβολὲς ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Διαπαιδαγώγησε τὴ γλῶσσα μου γιὰ νὰ λέει τὰ συμφέροντα. Δίδαξε τὰ μάτια μου νὰ βλέπουν σωστὰ τὴν ὁδὸ τῆς ἀρετῆς. Ἐνίσχυσε τὰ πόδια μου γιὰ νὰ βαδίζουν τὴν μακαρία ὁδὸ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Τὰ χέρια μου ἀγίασε γιὰ νὰ τὰ σηκώνω ἐπάξια στὸν Ὑψιστο. Καθάρισε τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ἐπικαλοῦμαι μὲ παρρησία ὡς Πατέρα τὸν πανάγιο καὶ φοβερὸ Θεό. Ἄνοιξε τὰ αὐτιά μου, γιὰ νὰ ἀκούω, καταλαβαίνω καὶ ἐφαρμόζω τὰ λόγια τῶν Ἀγίων Γραφῶν, ποὺ εἶναι πιὸ γλυκὰ ἀπὸ τὸ κερὶ καὶ τὸ μέλι, ἐνισχυόμενος ἀπὸ ἐσέ.

Δῶσε μου καιρὸ μετανοίας, καὶ λογισμὸ ἐπιστροφῆς. Φύλαξέ με ἀπὸ τὸν αἰφνίδιο θάνατο. Ἀπάλλαξέ με ἀπὸ τὴν κατάκριση τῆς συνειδήσεως. Τέλος παραστάσου κοντά μου κατὰ τὸ χωρισμὸ τῆς ψυχῆς μου ἀπὸ τὸ ἄθλιο μου σῶμα, γιὰ νὰ ἐλαφρύνῃς ἔτσι τὴν ἀφόρητη αὐτὴ βία, νὰ ἀνακουφίσῃς τὸν ἀνέκφραστον πόνον, καὶ νὰ παρηγορήσεις τὴν ἀπαραμύθητη στενοχώρια μου.

Λύτρωσέ με ἀπὸ τῆ σκοτεινῆ μορφῇ τῶν δαιμόνων,
 παραμερίζουσα τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους καὶ
 σχίζουσα τὰ χειρόγραφα τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν.
 Φέρε με σὲ οἰκειότητα μὲ τὸ Θεὸ καὶ ἀξιώσέ με νὰ
 βρεθῶ στὰ δεξιὰ Του, κατὰ τὴν ὥρα τῆς φοβερῆς
 κρίσεως, καὶ νὰ μὲ κάμῃς κληρονόμο τῶν αἰώνιων
 καὶ ἄφθωρων ἀγαθῶν.

Αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησή μου ἀπευθύνω σὲ σένα
 Δέσποινα Θεοτόκε, τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων μου
 ὀφθαλμῶν, ἡ παραμυθία τῆς ψυχῆς μου, ἡ μετὰ τὸν
 Θεὸν ἐλπίς καὶ προστασία μου, τὴν ὁποία
 ἐξομολόγησή μου δέξου εὐμένως καὶ καθάρισέ με
 ἀπὸ κάθε μολυσμὸ σαρκὸς καὶ πνεύματος. Ἀξιώσέ
 με ἐν ὧς ζῶ νὰ κοινωνῶ χωρὶς κατάκριση, τὸ
 πανάγιο καὶ πανάκραντο Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Υἱοῦ
 σου καὶ Θεοῦ, καὶ σὲ μέλλον νὰ συμμετάσχω στὴ
 γλυκυτάτῃ οὐράνια τροφῇ τοῦ Παραδείσου, ὅπου
 βρίσκεται ὅλων τῶν εὐφραινομένων ἡ κατοικία.
 Αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν ἐλπίζοντας νὰ τύχω κι ἐγὼ ὁ
 ἀνάξιος, δοξάζω στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων τὸ πάντιμο
 καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου,
 ποὺ δέχεται ὅλους ὅσους μετανοοῦν εἰλικρινά,
 χάρις σὲ σένα ποὺ εἶσαι μεσίτρια καὶ ἐγγυήτρια
 ὅλων τῶν ἁμαρτωλῶν, γιατί χάρις σὲ σένα
 πανύμνητε καὶ ὑπεράγαθε Δέσποινα, σώζεται
 ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπίνη φύση, ποὺ αἰνεῖ καὶ εὐλογεῖ
 τὸν Πατέρα τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν

Παναγία καὶ ὁμοούσια Τριάδα, τώρα καὶ πάντοτε
στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.